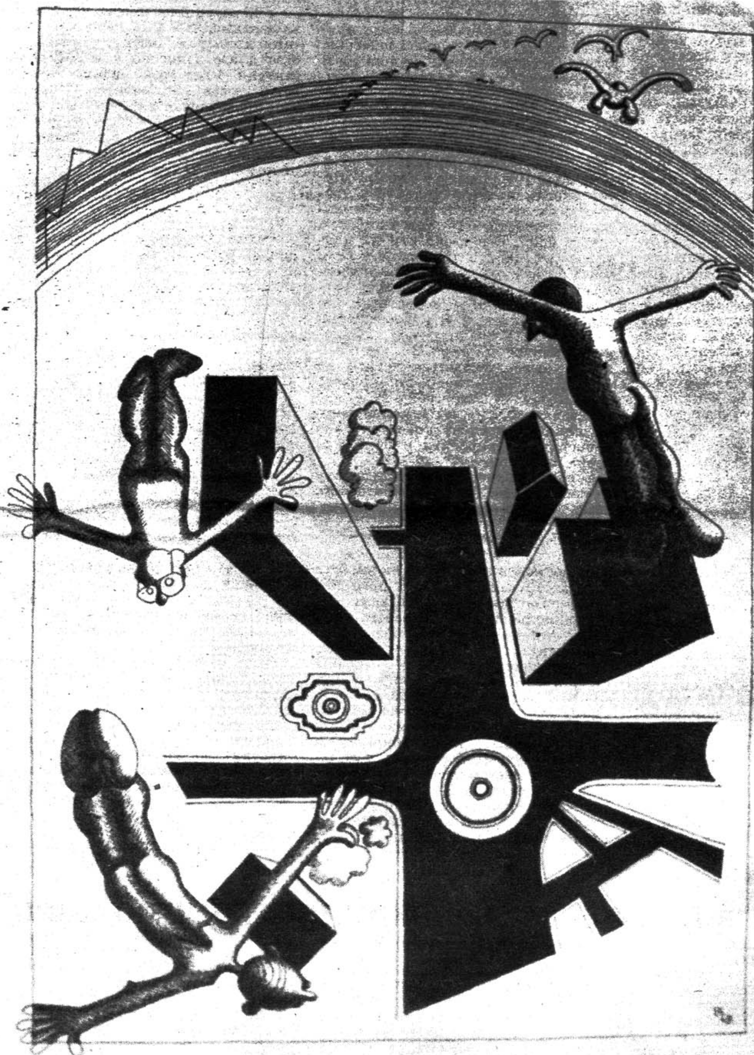
Влада – Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 71 (821) ♦ Субота, 16 квітня 1994 року ♦ Ціна договірна

Христофор ГРУША

САМІ СОБІ НЛО

Колись давно на цьому святому місці в газетах писалося: «Рівняйтесь на маяків-передовиків!»

Святе місце порожнім не буває, і ми вирішили відродити чудову традицію. От тільки на кого рівнятися в епоху розгулу соціальної нерівності? Хіба що — на тих диваків, котрі уперто не хочуть помічати, що світ для них (та й не тільки для них) мало пристосований. Вони виламуються з загальноприйнятих рамок — і сам чорт їм не брат.

Якби не вони — жилося б ще гірше.

Автор цього малюнка назвав свій твір «Диваки відлетіли». Нам здається, що така назва не досить обдумана. Диваки тому й диваки, що не відлітають.

Сьогоднішній номер газети присвячений, переважно, дивним, неординарним людям та явищам.

Як правило, в цю компанію завжди потрапляє щось про НЛО.

Але ми про НЛО навіть не згадуємо.

Навіщо — адже ми, люди — самі є Непізнаними Літаючими Об'єктами. Літаючими — на жаль, рідко і коли ніхто не бачить, а вже що непізнаними — то це таки точно!

Отже — про дивних і несподіваних.

Рівнятись на них не треба. Це неможливо. Хіба що — в одному — в умінні бути собою. Бо літає практично кожен з нас, але кожен — по-своєму.

Малюнок Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Василь ТУГЛУК, спецкор «Голосу України» (з Москви телефоном)

Економічний союз: на словах — за, а на ділі?

Учора в Москві розпочалися зустрічі глав держав та засідання глав урядів СНД. Українську сторону на них представляли делегації, очолювані Президентом України Леонідом Кравчуком та виконуючим обов'язки Прем'єр-міністра України Ю. Звягільським.

До обіду глави держав проводили засідання у Кремлі. Урядові делегації працювали в залі «Президент-отелю».

Як стало відомо з поінформованих джерел, одним з найважливіших серед більш як 20 документів стало парафування українською урядовою делегацією договору про входження України асоційованим членом в економічний союз. Договір набуде чинності лише після того, як його підпише Президент України Л. Кравчук. Ця подія відбудеться, за попередніми даними, наприкінці дня.

Представники України проявили максимум обережності і розважливості. На запитання, чому Україна не бажає бути повноправним членом союзу, відповіли, що не можуть це зробити хоча б тому, що, згідно з основоположними документами про економічний союз, країна — повноправний член ЕС не має права вступати в союзи з країнами, які не є членами СНД. А це означає, що пропадуть марно всі зусилля нашої держави з уходженням в Європейський економічний союз.

Як сказав у розмові віце-прем'єр В. Ландик, вступ України до союзу асоційованим членом має скоріше за все політичне значення і виб'є з рук окремих регіонів України, що прагнуть самостійно вступити до економічного союзу, всі їхні надумані аргументи.

Чи буде цей союз дійсно реальним і дійовим? Якщо це й станеться, то напевне не швидко. І передусім з вини Росії, бо вона на словах — за, а на ділі — не дуже. Адже їй невигідно торгувати з «союзниками» енергоносіями за своїми внутрішніми цінами. Про це свідчить і аналіз документів, які будуть розглянуті протягом цього дня. Наприклад, договір про утворення Союзу вільної торгівлі передбачає ряд обмежень та бар'єрів, що зводять нанівець саме поняття «зони вільної торгівлі» і не мають нічого спільного з міжнародними аналогами.

Продиктовано у номер

Севастополь: ситуація загострюється

За наслідками візиту до Севастополя Головнокомандувач ВМФ РФ Ф. Громов та командувач ЧФ Е. Балтін дали у штабі флоту ексклюзивну прес-конференцію для «Останкіно», російського радіо та преси МО РФ. Українських журналістів не пустили. Як стало відомо, адмірали в інциденті з кораблем ЧФ «Челекен» в Одесі звинуватили у всьому українську сторону.

За достовірними даними, крейсер «Адмірал Головко» та інші бойові кораблі ЧФ завантажені боєзапасом і приведені у повну бойову готовність. А за поки що не підтвердженими даними адмірал Е. Балтін подав у відставку.

14 квітня відбулося засідання колегії Севастопольської міськради, на якому перший заступник командувача ЧФ В. Ларіонов сказав, що військова прокуратура ЧФ оглянула «Челекен» і жодних порушень «з нашого боку» не виявила. За твердженням української сторони, на «Челекені» був контрабандний товар. На пропозицію голови міськради Віктора Семенова прийнято рішення провести 19 квітня надзвичайну сесію міськради з порядком денним "Про ситуацію навколо ЧФ». На цій же сесії буде затверджено бюлетень опиту жителів міста: Україні чи Росії належатимуть Севастополь і ЧФ. Голова «Русской партии Севастополя» О. Круглов (він — депутат міськради і ВР Криму) заявив на засіданні колегії міськради з приводу інциденту з «Челекеном»: «Сподіваюсь, що моряки ЧФ наступного разу застосують зброю».

Німецькі підприємці готові ризикувати

14 квітня Президент України Леонід Кравчук зустрівся з першим віце-президентом німецького концерну «СКЕТ» Франком Детлефом Венде. Під час бесіди обговорено деякі аспекти розвитку українсько-німецького економічного співробітництва. Зокрема, Л. Кравчук наголосив, що для машинобудівного концерну «СКЕТ», який уже працює на українському ринку понад 40 років, є всі можливості для подальшої успішної роботи з українськими партнерами в олійно-жировій промисловості та металургії. Пан Ф. Д. Венде заявив, що, не зважаючи на ризик, його компанія й надалі готова пропонувати Україні свою найновішу техніку, обладнання та технології.

Лютує весняний вогонь

Кілька гектарів балки поблизу села Нікольського Світловодського району Кіровоградщини вигоріло за хвилини, і невідомо кому за це відповідати. А вже 5 квітня в іншому кінці області, поблизу села Кальниболоти Новоархангельського району, згоріло 5 гектарів трави у сосновому лісі. І якби не пожежники, то й сам ліс пішов би з димом, як це сталося між Козирівкою і Тарасівкою Новогородківського району. Тут допомогли погасити пожежу трактористи з РТП, але близько десяти гектарів урятувати не вдалося.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про укази Президента Республіки Крим від 11 квітня 1994 року № 33 і № 34

Президент Республіки Крим 11 квітня 1994 року видав Указ № 33, яким призначив Лепіхова В.М. виконуючим обов'язки Голови Служби безпеки Республіки Крим та Указ № 34, відповідно до якого припинено повноваження виконуючого обов'язки Голови Служби безпеки Республіки Крим Коломийцева І.Ф.

Ці укази не відповідають Конституції України (стаття 75-1) та законам України.

Указами Президента Республіки Крим порушено положення законів України «Про розмежування повноважень між органами державної влади України і Республіки Крим» та «Про Службу безпеки України», відповідно до усіх має призначатися і звільнятися з посади Голова Служби безпеки Республіки Крим.

Виходячи з цього та відповідно до пункту 7-2 статті 114-5 Конституції України постановляю:

1. Скасувати укази Президента Республіки Крим від 11 квітня 1994 року № 33 «Про виконуючого обов'язки Голови Служби безпеки Республіки Крим» і № 34 «Про припинення повноважень виконуючого обов'язки Голови Служби безпеки Республіки Крим» як такі, що не відповідають Конституції України та законам України «Про розмежування повноважень між органами державної влади України і Республіки Крим» і «Про Службу безпеки України».

2. Цей Указ набирає чинності з дня його підписання.

Президент України
Л.КРАВЧУК.

м. Київ,
14 квітня 1994 року.

Премія імені П.Чубинського: тричі по сто

Колегія головної ради Товариства охорони пам'яток історії та культури назвала лауреатів премії імені П.Чубинського 1993—1994 рр. Ними стали голова секції пам'яток фольклору та етнографії Рівненської обласної організації УТОПІК Степан Шевчук — за значний внесок у вивчення і пропаганду матеріальної та духовної культури Полісся, письменник і мистецтвознавець Микола Кагарлицький — за дослідження творчості визначних діячів національної культури та майстер декоративного розпису Іван Приходько — за значний внесок у відродження й розвиток народних традицій, створення циклу декоративних розписів «Ще не вмерла Україна» за мотивами П.Чубинського. Лауреати отримають диплом і грошову винагороду — виходячи з можливостей заохочувального фонду, вельми символічну — по 100 тисяч карбованців.

Зустрічай, кордоне, лейтенантів!

Сьогодні в Інституті Прикордонних військ України — перший випуск офіцерів. Буквально днями вони прикріпили до погонів маленькі лейтенантські «зірочки». Попереду в них — служба на кордоні. На них чекають небезпечні дозорні стежки, безсонні ночі, виїзди на сигнал тривоги, сповнені загроз зустрічі з порушниками.

Вони надягли золотаві погони офіцера у бурхливий, насичений подіями час іноситимуть їх доти, доки потрібні їхній рідній землі солдати. Доки потрібні людському щастю озброєні захисники. Усі вони — вартові священних кордонів незалежної, суверенної України.

Микола МАЛЕНКО,
підполковник.

На знімку: ректор Інституту Прикордонних військ України генерал-майор Борис Олексієнко веде розмову з молодими лейтенантами.
Фото Григорія КРАВЦЯ.

Володимир СКАЧКО, «Голос України»

ПАТ — ЯК ПЕРСПЕКТИВА РОЗВИТКУ

Президентські вибори: більше проблем, ніж визначеності

Точка зору

Характерною і багато в чому визначальною особливістю виборної парламентської кампанії в Україні стало те, що завершення її збігалося в часі з початком передвиборної президентської гонки, що стартувала згідно з законом за 90 днів до 26 червня цього року. Саме оцей збіг відразу й визначив, по-перше, кілька реальних загроз президентським виборам, а отже, й суспільно-політичній стабільності в країні. По-друге, всім стає остаточно зрозуміло, що суперечності, які постають у цьому зв'язку, практично неможливо розв'язати, не порушуючи чинні закони. Тобто, яскраво проявилася одна з найхарактерніших рис законотворчої діяльності «старої» ВР, яка спершу приймала закони, а потім думала і вираховувала, як упроваджувати їх у життя так, щоб можна було виконати. Проте — все по порядку.

ЗАГРОЗА ПЕРША

Усім уже очевидно, що на проведення президентської кампанії згідно з нормами закону про вибори Президента може елементарно не вистачити часу, бо 27 квітня мають закінчитися висування та реєстрація претендентів на кандидата в Президенти України. Сьогодні відомо, що офіційно зголосилися брати участь у виборах Президента тільки Соціалістична і Соціал-демократична партії, соціалісти навіть отримали перше реєстраційне свідоцтво. Проте щось не чути про персональні висунення від цих партій. Імен немає. З'явилося було повідомлення про те, що 515 громадян Чернігова висунули претендентом на кандидата експрем'єра Л. Кучму, але що далі, ніхто нічого точно не знає. Отже, треба або прискорити процес висування, або змінювати норму закону. А зробити останнє може тільки ВР, останнє засідання якої призначено на 22 квітня. А затим — вихідні, «важкий день» понеділок... Одне слово, залишилося 10 днів, а ніхто й політичним вусом не веде. Проте не це головне.

ЗАГРОЗА ДРУГА

Вона — найголовніша, бо з неї випливає решта. Сьогодні зрозуміло, що висувати кандидатів треба на пост Президента, який за чинною Конституцією є главою і держави, і виконавчої влади. Але відомо, що старий парламент домовився переглянути поділ владних повноважень у верхніх ешелонах влади. Однак закону про це нема. Зате прийнято закон про вибори місцевих органів влади 26 червня, згідно з яким у разі обрання цих органів скасовується інститут представників Президента на місцях. Тобто автоматично постає конституційна кризова невідповідність. Президент залишається главою виконавчої влади, а підпорядковані йому та урядові виконавчу вертикаль скасовують.

Тож сьогодні невідомо, якого Президента ми обиратимемо, що значно ускладнює можливим кандидатам у Президенти їхнє завдання із складання передвиборчих програм. Просто невідомо, що обіцяти людям і на якій платформі залучати прихильників, не ризикуючи стати, вибачте, брехуном, коли закон про перерозподіл владних повноважень буде прийнято не на користь президентської влади. Саме це, до речі, мав на увазі Л. Кравчук, відмовляючись балотуватися.

ЗАГРОЗА ТРЕТЯ

Сьогодні взагалі достеменно невідома доля Президента в Україні. Новий парламент може виявитися противником цього інституту і елементарно скасувати його. Тож і вийде: з одного боку, є претенденти на кандидата, ба, навіть кандидати в Президенти, які розгорнули передвиборчу агітацію, а самого інституту президентства нема. Сподіватися, що новий закон про нові повноваження Президента України зможе прийняти 22 квітня нинішня ВР, не випадає, а отже, доведеться чекати на перше пленарне засідання нового парламенту. А коли воно буде, ще не визначено. Як невідомо, чи зможе новий парламент конструктивно й оперативно виробити й прийняти новий закон.

А якщо уявити, що кандидатів у Президенти не буде до остаточного визначення з проблемою президентства новим парламентом, що новий парламент збереться в середині травня і прийме потрібний закон, то все одно постане питання — а як же бути з 90 днями, відведеними на проведення президентської виборчої кампанії? Є тільки три можливі варіанти: чи то змінювати чинний закон про вибори Президента, чи то відверто порушувати його і проводити вибори в стисліші строки, чи то переносити вибори Президента на кілька місяців. В будь-якому разі, як чорт з дитячої табакерки, постають інші проблеми: який то буде Президент, якщо обиратимуть нашвидкуруч; як поставляться до перенесення президентських виборів ті політичні сили, які їх домагалися; що робити з законом про проведення виборів 26 червня; куди «подіти» вибори місцевих органів влади тощо.

Керівник юридичної служби Президента України Іван Тимченко розповів, що з президентством в Україні, окрім його скасування без виборів, можливі й такі варіанти: по-перше, Президента обирають за цією Конституцією, а в новій роблять запис, що президентства в Україні нема, і тоді Президент достроково складе повноваження. По-друге, теж обирають за чинною Конституцією, а в новому Основному Законі визначають, що Президент — тільки глава держави, а отже, в Президента відбирають частину повноважень, за які голосували люди. І. Тимченко такі ситуації однозначно назвав «законодавчим обманом виборців», який може призвести до одного — до конституційної кризи, коли ніхто не знатиме, чим і як керувати. Крім того, приміром, інститут президентства в нас записано у чинній Конституції, і для того, щоб його скасувати, треба або робити відповідні зміни в Основному Законі, або знову ж таки приймати відповідні конституційні закони, що практично неможливо зробити неповним складом депутатського корпусу.

ЗАГРОЗА ЧЕТВЕРТА

Уявімо, що вибори відбулися, і наслідком їх стало обрання Президента як глави держави та обрання місцевих органів представницької влади, керівники яких одночасно очолюють і місцеву владу. Ситуація складеться не просто патова. Вона буде руйнівна для цілісності держави, бо немає і важелів впливу центру на місцеві органи влади, і механізмів визначення відповідальності за невиконання законодавства чи загальнодержавних програм. Всенародні вибори місцевих керівників можуть зробити їх удільними князьками, федералізація України здійсниться явочним порядком, і замість цілісного збалансованого державного організму з'явиться дезінтегроване державне утворення з відцентрово настроєних територій. Та й новий парламент цілком може перетворитися на місце для суперництва регіональних депутатів, бо спеціального органу (приміром, палати територій), який займався б збалансуванням відносин центру і регіонів, у нашій однопалатній ВР нема.

Отже, в ситуації, яка сьогодні склалася, важко навіть зробити якісь конструктивні висновки. Важко позбутися того враження, що серед правлячої еліти панівний настрій — «та якось воно там буде», і настрій цей жодного стосунку до законів не має. Невже знову шукатимемо свій український шлях, який полягатиме в тому, що своя рука — владика, мовляв, що схочемо, те й зробимо, незважаючи на закони?..

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Мандат на блюдечку з блакитною каймочкою?

Репліка

12 квітня в інформації під заголовком «На блюдечку з блакитною каймочкою» ми розповідали про те, як було обрано до українського парламенту президента ЧМП—«Бласко» Павла Кудюкіна: напередодні його суперник Олександр Штейман зняв свою кандидатуру, і П. Кудюкін, отже, опинився на виборах по Суворовському виборчому округу № 300 м. Одеси в гордій самотині. Не маючи суперника, він, зрозуміло, легко переміг... Та, виявляється, і вердикт виборчої комісії, яка визнала його обраним до парламенту, і поздоровлення були дещо передчасними. Так, в усякому разі, вважають Спілка юристів України та її голова В. Сумін. Саме до цієї організації звернувся народний депутат України «старого» парламенту Едуард Горін, який теж був кандидатом у депутати по цьому округу. Він попрохав дати правову оцінку діям окружної виборчої комісії, що відмовила йому в праві участі у повторному голосуванні натомість вибулого з балотування кандидата, тобто О. Штеймана.

І ось думка Спілки юристів України: виборча комісія округу порушила вимоги Закону «Про вибори в народні депутати України». Бо закон той передбачає, що вибори до українського парламенту мають відбуватися на альтернативній основі. А п. 1 ст. 46 цього Закону зобов'язує окружну виборчу комісію у разі, якщо по округу балотувалося більш як два кандидати і ніхто з них не набрав необхідної для обрання кількості голосів, прийняти рішення про проведення повторного голосування по двох кандидатах, які набрали найбільшу кількість голосів. Не враховуючи при цьому тих кандидатів, які до дня повторного голосування з балотування вибули (зняли свої кандидатури або ж померли). Таким чином, оскільки О. Штейман, який у першому турі набрав був найбільшу кількість голосів серед кількох кандидатів, перед другим туром зняв свою кандидатуру, повторне голосування мало б відбутися по двох наступних за ним кандидатах, тобто по П. Кудюкіну та Е. Горіну. Бо саме вони (тепер уже без врахування О. Штеймана) набрали 27 березня найбільшу кількість голосів порівняно з іншими кандидатами.

Одне слово, П. Кудюкін 10 квітня не мав права бути на виборах в отій самій гордій самотині. Спілка юристів України вважає, що у зв'язку з допущеними порушеннями повторне голосування по Суворовському виборчому округу слід визнати недійсним на основі ст. 47 Закону «Про вибори в народні депутати України». Тепер слово, отже, за Центральною виборчою комісією. Коли ж вона не відновить справедливості, то Е. Горін може звернутися до Верховного Суду України. Хоча, думаю, до останнього не дійде — надто вже добре видно щербинки на отому блюдечку, на якому хотіли піднести депутатський мандат П. Кудюкіну.

Одеса.

Карина ШКУМБАТЮК, слухачка ІДУС

ДЕРЖАВНІ МУЖІ ЗА ПАРТОЮ

Усвідомлюючи нагальну потребу країни в ефективному реформуванні державної адміністрації, було засновано Інститут державного управління та самоврядування при Кабінеті міністрів. Всього за 2 роки свого існування цей інститут устиг стати одним з найпрестижніших навчальних закладів України.

Керують інститутом співдиректори — професори Б.Кравченко та В.Свінщицький. До викладання залучають провідних спеціалістів, вітчизняних і закордонних, науковців, педагогів, державних діячів. З лекціями вже виступили депутати українського парламенту В.Пинзеник, В.Лановий, В.Черняк. Слухачі мали нагоду відвідувати заняття, які проводили проф. Глен Райї (США), представники канадської фірми з питань комунікаційних стратегій — Л.Красниця та А.Вітер, голова представництва Світового банку в Україні Д.Кауфман та ін.

Статус інституту, який визначає його приналежність до Кабінету міністрів України, не є суто формальним. Представники уряду неодноразово зустрічались із слухачами.

В інституті є чудова бібліотека, де зібрано унікальну літературу світу з питань державного управління, місцевого самоврядування, світової економіки і фінансів, з усього розвитку політичних процесів, права, міжнародних відносин.

Значну допомогу надають слухачам і комп'ютерні системи та найсучасніша оргтехніка. Інститут має свій науково-дослідний центр, також створюється філіал у Дніпропетровську.

Щороку в інституті навчається приблизно 100 слухачів (представники міністерств, органів місцевої влади та інших державних установ), які після успішного виконання навчальної програми і захисту магістерських дисертацій отримують ступінь магістра державного управління. Навчання здійснюється на умовах європейської системи сертифікації, що означає міжнародне визнання дипломів випускників ІДУС. Спеціалістів готують за трьома головними напрямками:

- економіко-фінансовий,
- політико-правовий,
- соціально-гуманітарний.

На цей рік заплановане відкриття відділення з підготовки кадрів місцевої влади, зокрема тих, хто візьме на себе відповідальність управління великими містами.

Багато уваги приділяється вивченню мов (англійської, французької чи німецької).

Навчальний процес не вичерпується лише лекційними та семінарськими заняттями. Слухачі беруть активну участь в організації різноманітних семінарів і конференцій.

Нещодавно такий семінар був присвячений питанням становлення в Україні державної служби. Зокрема, мова йшла про організацію державної служби на регіональних, місцевих рівнях, управління державною службою, гуманітарну політику в сфері державної служби, кадрові проблеми та інформаційне забезпечення державної служби. Відбулось також вручення свідоцтва про реєстрацію громадської організації — Асоціації випускників ІДУС.

Не можна лишити поза увагою і ще одне питання: хто ж поповнюватиме кадровий склад державних службовців.

З 20 березня вже розпочала роботу приймальна комісія інституту (252027, м.Київ-27, вул. Ежена Потьє, 20, кв.215; тел. (044) 441—7694). Кожен громадянин України віком до 40 років, який має вищу освіту, вільно володіє українською мовою, не байдужий до політичних процесів в Україні, розуміється в економіці, має вже досвід практичної роботи в державних структурах, може скласти іспити з 3 по 7 травня 1994 року і стати слухачем 12-місячного курсу навчання інституту. Цей курс забезпечує знаннями, необхідними для того, щоб професіонально керувати Українською державою, займаючи відповідальні посади в уряді та місцевих органах влади.

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

...і кухоль для вусатих

В Одесі є музей, де експонати «напхані» з такою щільністю, що у відвідувача губиться око і паморочиться голова. І важко повірити, що таку багатющу прекрасну колекцію зібрала... одна людина за одне життя. Побачиш тут і мейсенський фарфор, і західноєвропейський живопис VIII—XIX сторіччя, і середньовічні руські ікони, і тібетські молитовні барабанчики. Замилуєшся справжнім раритетом — шафою відомого меблевого майстра Буля, оздобленою черепашачим панцирем та міддю. Предметом гордості будь-якого «офіційного» музею стала б шкатулка білого китайського лаку, секрет виготовлення якого втрачено ще у XVI столітті.

Справжнє захоплення у мене викликала колекція віял. Тут і Китай, і Росія, і Англія — географія найширша. Знаєте, з чого виготовляли цей предмет жіночої «повітряної пошти»? З черепашачих пластин, дерева, слонової кістки, паперу, пальмового листя, рогу, страусячих пер. Оздоблювали позолотою, блискітками, мереживом, розписували аквареллю... Подібна розкіш не насниться жодній модниці! До речі, поряд у вітрині — інструкція про те, як віялом користуватися. Хто б міг подумати, що освідчитись в коханні так просто! Досить поплескати складеним віялом по долоні лівої руки...

Більшість речей потрапили до комунальної квартири на вулиці Гарібальді з далеких мандрівок і експедицій її колишнього власника — альпініста Олександра Блещунова. Подейкують, одного разу прочув він стару тібетську легенду про заховані правителем скарби і поліз самотужки їх шукати. Скарби не знайшов, зате був дискваліфікований. А згодом ім'ям Блещунова назвали одну з вершин на Памірі і згаданий музей приватних колекцій.

В тій самій квартирі № 17 було завжди повно друзів, і потрапити туди одного разу означало залишитися там назавжди. Тому згодом колекцію музею поповнювали подарунки тих, хто знав і любив його засновника.

Про призначення деяких речей не зразу здогадаєшся. Приміром, тієї от фарфорової чашки з пласкою ручкою, повернутою всередину. Це — келих для вусатих чоловіків, виготовлений в Лемажі. Дивуюся я тим французам! У нас же здавна так казали: мед-пиво пив, по вусах текло, а в рот не потрапило... Мабуть, тому і чашки для сухості вусів — традиція не наша, закордонна. Та нині і у Франції такого посуду у ресторанах не зустрінеш — чи вусачів поменшало, чи правил етикету...

Але що збирачів таких-от див на світі небагато — факт.

Мал. Віктора КУДІНА.

Володимир ЧЕРКАС

ХВАЛЕНА УКРАЇНСЬКА ГОРІЛКА

Яка гірка біда на неї з високої гори скотилася

Читачі «Голосу України», напевне, звернули увагу на газетну публікацію, в якій йшлося про те, як Президент США Б.Клінтон під час зустрічі з Президентом України Л.Кравчуком у Борисполі дуже хвалив українську горілку. Що ж, кращої реклами продукції концерну «Укрспирт» годі й чекати! І ніби нічого тепер і хвилюватися: якість — на світовому рівні, тільки трудись, давай високу продуктивність, гони валюту до казни державної...

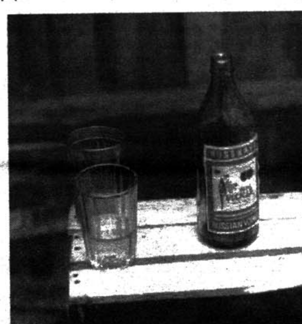
Так і мало б бути, якби діяти на тверезу голову і зі здоровим глуздом. На жаль, ситуація у спиртовій та лікеро-горілчаній галузях виробництва нині надзвичайно складна. Уявіть собі: з 29 лікеро-горілчаних заводів і цехів концерну вже зовсім зупинено 25, решта ледь животіє. Працівників цих підприємств відправлено у безстрокові відпустки. З 75 спиртзаводів завмерли 20. І все це за умови, що є технічна база, потрібна сировина, досвідчені кадри.

— То в чому ж річ? — спитаєте.

Як кажуть у народі, біда з гори скотилася. Відомо, що у всіх цивілізованих країнах світу виробництво і розподіл міцних алкогольних напоїв контролює держава. Це пов'язано з тим, що нерегульоване споживання спиртного може призвести до небажаних соціальних наслідків. А в Україні, навпаки, останнім часом на потреби «дикого ринку» прийнято закон, яким скасовано державну монополію на спиртне, дозволено самогоноваріння, інше виробництво спиртної продукції без належного контролю за її якістю і впливом на здоров'я людей. Кількість виробників «гіркого зілля» зросла останнім часом удесятеро. Не будемо конкретизувати, який «товар» вони нерідко пропонують нашим громадянам — про це переконливо розповів у інтерв'ю нашій газеті голова Державного комітету у справах захисту прав споживачів В.Єрмаков. Повінь отрути повсюди заполонила магазини й кіоски.

Поміркуймо над економічним становищем галузі і її користю для держави.

Ще не так давно Україна виробляла 70 мільйонів декалітрів спирту. Майже дві третини його вивозили до інших республік колишнього СРСР та на експорт. Ринок збуту був великий і стабільний. Спиртові заводи давали значні надходження до державного бюджету, зокрема й валютні. Крім основної продукції — спирту і горілки, — з відходів виробництва було налагоджено

випуск 45 тисяч тонн хлібопекарських і близько 52 тисяч тонн кормових дріжджів, 50 тисяч тонн скрапленої кислоти, важливі лікарські препарати. На кормовій базі спиртзаводів діяли потужні відгодівельні комплекси, що давало можливість виробляти близько 45 тисяч тонн м'яса на рік. Завдяки всьому цьому навіть ще за перші 9 місяців минулого року підприємства галузі одержали прибутку майже півтрильйона карбованців.

Але тут, як мовиться, і звалилася біда з гори: Кабінет міністрів, не рахуючись з думкою фахівців, прийняв ряд необгрунтованих рішень, чим поставив галузь у надзвичайну скруту. Прагнучи залатати дірки в державному бюджеті за рахунок населення, уряд 8 грудня 1993 року підняв ставки акцизного збору на спирт до 90, а на горілку — до 85 відсотків. Внаслідок різко підскочили ціни на спиртне, реалізація продукції впала, підприємства й торгівля затоварилися, спиртзаводи практично втратили оборотні кошти, на картотеках нагромадилися мільярдні борги. Надходження коштів до державного бюджету практично припинилося. Лише за грудень 1993 — січень 1994 років їх не надійшло понад 1,3 трильйона карбованців. Склалося таке становище, що всім споживачам спирту — парфюмерно-косметичній, безалкогольній, машинобудівній галузям промисловості, торгівлі, охороні здоров'я — його стало вигідніше купувати за кордоном, ніж у себе вдома. Адже ціна українського спирту перевищує світовий рівень у 9 з лишком разів!

Фахівці концерну «Укрспирт» всіляко намагаються довести керівництву уряду згубність такої політики, вносять конкретні пропозиції щодо виправлення становища, щоб спиртово-горілчана галузь справді була джерелом поповнення бюджетних надходжень, зокрема й валюти. Голова правління концерну М.Федорина нещодавно переконливо виклав ці пропозиції у доповідній записці на ім'я в.о. Прем'єр-міністра Ю.Звягільського. Коротко вони зводяться до того, щоб переглянути рівень акцизного збору на спирт, встановити його не вище як 50 відсотків, а на горілку — до 75 відсотків, що значно знизить їх ціни, а відтак і пожвавить збут; подбати про збереження ринку високоякісної української горілки, обмеживши імпорт спиртних напоїв через комерційні структури; враховуючи шкідливий вплив самогону на здоров'я людей та використання на його виготовлення гостродефіцитних продуктів — цукру, соків тощо — законодавчо дозволити виготовляти міцні алкогольні напої в домашніх умовах лише з сировини, яка швидко псується, — ягід, фруктів тощо.

На жаль, ці пропозиції десь заблукали в урядових структурах, а з високої гори котяться й котяться на виробників хваленої української горілки нові й нові біди. Цими днями з доброї ласки віце-прем'єра В.Дем'янова, а також керівників Держхарчопрому і Мінекономіки України встановлено (як вважають фахівці Мінюсту, з грубим порушенням Законів України «Про власність» та «Про підприємства в Україні») так званий «Новий порядок переробки сировини на давальницьких умовах на етиловий спирт, алкогольні напої та їх відвантаження». За цим «новим порядком» у трудових колективів «Укрспирту» без будь-якої оплати відбирають 10 відсотків спирту, який вони виробляють з давальницької сировини. А ще ціни на меласу — один з основних сировинних компонентів — підвищено більш як удвічі. Це призведе до того, наголошують фахівці, що й ті спиртзаводи, які досі якось тримаються на плаву, теж зупиняться. Тисячі трудівників галузі поповнять лави безробітних. Ціна на хвалену українську горілку знову значно стрибне вгору. Зате спритні комерсанти заллють Україну дешевою і не завжди якісною зарубіжною горілкою. Плакатимуть і споживачі, і державний бюджет.

Що робитимемо, пане в.о.Прем'єр-міністра?

Диво-фарба — лихо для злодіїв

Дивовижну фарбу придбала одна з рівненських фірм. За хвилину після нанесення на поверхню вона стає невидимою і проявляється лише під дією ультрафіолетового проміння.

Такою фарбою можна зробити помітку або й написати домашню адресу чи номер телефону, наприклад, на автомобілі, і міліція зможе досить легко встановити, кому він належить.

Хімічний склад фарби тримається в таємниці, і злочинцям поки що не вдалося знайти для неї розчинника. Тобто вивести напис, зроблений цією фарбою, неможливо.

«Інтелект».

Як ведмеді ходили в народ

У зоопарку Донецька двійко ведмедів, зламавши сталеві грати, «пішли в народ». Як ніколи, на висоті виявилася міліція. Соньку і Настю на очах місцевої дітвори... розстріляли. Випередити трагічну подію мала б місцева ветслужба, та у неї не знайшлося відповідних препаратів. Ось так...

Юрій ДОЦЕНКО.

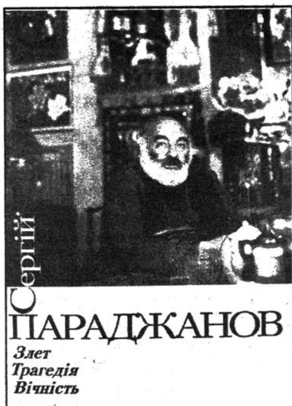
Скільки коштує сифіліс?

Херсонський міськвиконком запровадив своїм рішенням обов'язковий медичний огляд громадян, які повертаються з-за кордону після комерційних поїздок.

З'ясувалося, що звідти вони привозять ... ще й венеричні захворювання. За даними міськвідділу охорони здоров'я, минулого року сифіліс зафіксовано у 215 херсонців, гонорею — майже у 650-ти. Кількість хворих невблаганно зростає, лікувати їх стає дедалі складніше. Медикаменти для лікування одного хворого на сифіліс обходяться міському бюджетові у 800—900 тисяч карбованців.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсон.

Людмила БАРАНЕВИЧ, «Голос України»

Космічна держава Сергія Параджанова

А космос його недосяжний і всеосяжний. Незбагненність космічної держави життя й творчості Сергія Параджанова втілювалася в геніальні фільми. Першим з них став «Тіні забутих предків» за М. Коцюбинським, що відразу ж увійшов у список найкращих фільмів усіх часів і народів. Україна та ї один з найвидатніших письменників Михайло Коцюбинський ознаменували світові 60-х років нечувану й небачену досі ментальність, яку розкрив вірменин Сергій Параджанов. Він прикипів серцем до України. Скільки міг зробити Сергій Йосипович для неї! «Київські фрески»... «Марія» за Т. Шевченком — неадійсненні, вбиті задуми, як і загублено системою його життя. А квінтесенцією освячення в любові українській землі міг стати фільм «Інтермеццо» знову ж таки за М. Коцюбинським. Їх душі, мабуть, вже зустрілися на березі Лети — душі двох геніїв різних епох, об'єднаних любов'ю до України.

Ми тільки приходимо до осягнення космосу Сергія Параджанова. Перший крок до цього зроблено оригінальною книжкою «Сергій Параджанов. Злет. Трагедія. Вічність», щойно випущеною київським видавництвом «Спалах» ЛТД. Її упорядники — Роман Корогодський та Світлана Щербатюк, рецензент-консультант Нора Верховець спробували вперше відкрити широкому читачеві 20-літній період життя Сергія Параджанова в Україні. Й тому видання побудоване на документах, спогадах друзів, з якими знайомимося вперше.

Постать героя книги велика й велична. Тож перша спроба осягнути її завжди ризикована. То автори й не претендують на повну вичерпність теми. Просто вони показали дорогу, якою можна й треба йти, щоб зірка Параджанова світила наступним поколінням кінематографістів і тим, для кого твориться мистецтво кіно.

Василь ЛЬЄ

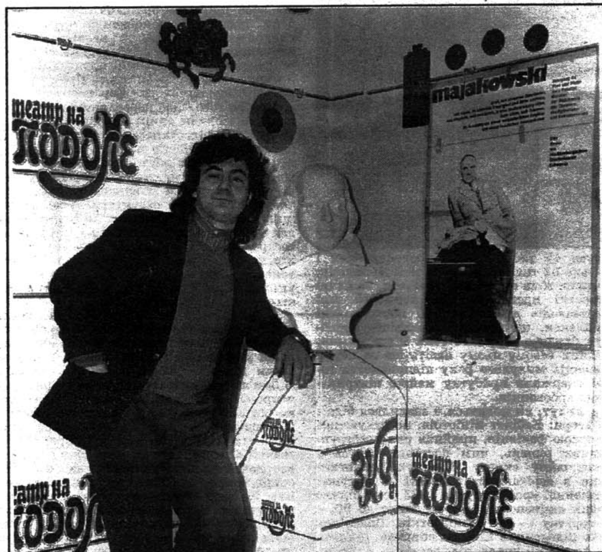
Шекспір — кумир, та плазування не схвалює

Віталій Малахов — творець найметкішого й найпустотливішого у Києві Театру на Подолі — якось напівжартома й трохи кокетливо охарактеризував себе як «людину Ренесансу». Якщо не бути в'їдливим, закидаючи режисерові надмірну зарозумілість, то доведеться визнати, що, натякаючи на свою схожість з відважними й завзятими героями епохи Відродження, він матиме рацію. Справа не в симбіозі малаховських обдаровань, а у тому, що найбожевільніші й, для нашого прагматичного століття, несосвітенні прожекти він примудряється реалізовувати. Причому робить це настільки хвацько й артистично, що, здається, сам процес втілення ідеї не становить для нього ніяких труднощів. Фантазер, містифікатор, він завжди азартно заряджений на авантюру, що, зрештою, теж є «спадкоємною» ренесансною рисою.

Як і справді маніакальна пристрасть до свята, карнавалу, фієсти. Кращі його спектаклі є наочною ілюстрацією майже сакральної для його генерації теорії М. Бахтіна про карнавалізацію життя — «Казка про Моніку», «Зірка і смерть Пабло Неруди», «Вертеп» і, звичайно ж, п'янливо-оптимістичний «Сон літньої ночі». Нову версію цієї шекспірівської вистави з Анатолієм Хостікоєвим у ролі Тезея Малахов збирається влітку показати всій вельмишановній Європі. Вірний своєму безшабашному авантюризмові, він спланував грандіозне турне по всьому континентові із заїздом на кілька великих міжнародних фестивалів. Готує він для пещених і пересічних європейців (а заразом й для зголоднілих за екстравагантними видовищами співвітчизників) й ще один сюрприз — оригінальну версію трагедії обожнюваного ним В. Шекспіра «Отелло». До високошановного класика Малахов ставиться без паралізуючого пієтету, але й без фамільярності, як, мабуть, і належить «людині Ренесансу».Коротше, спектакль, який зараз репетирується, зватиметься «Яго», а роль підступного інтригана й заздрісника виконає в ньому вбивчо красивий Хостікоєв. За чутками, «Яго» дислокується у пральні, серед кошелів з брудною білизною й центрифуг, що гурчать, а привезені з Пакистану шикарні костюми героїв щедро поливатимуться водою й прикрашатимуться на кшталт старовинних жабо й манжет мильною піною. Що ж, почекаємо — побачимо.

Хоча, підозрюю, англійці, німці та інші датчани нас випередять. Ми до цього звикли. «Люди Ренесансу» тим і відрізняються від «людей деградансу», що мислять масштабнішими категоріями й не бояться фантастично ризикувати. Київський Театр на Подолі, коли почала тріщати «залізна завіса», першим кинувся у пролом, який утворився. Спочатку багато хто цьому дивувався. Потім, коли звичаї стали ліберальнішими, почали бурчати й обурюватися. Потім заздрили, клянучи власну боязкість і неметкість, й вигадували про ініціативних та реактивних колег з Подолу всілякі небилиці. Потім вгамувалися. Мабуть, змирилися з тим, що Малахов меткіший.

А він просто добре визубрив «ренесансні» уроки — перемога випадає безстрашним і рішучим. Так що у результатах наступного турне навряд чи варто мати сумнів. Шекспіре, поможи!

Марина НІКОЛАЄНКО

«Усе літає без мого відома...»

Цей чоловік недавно прийшов до Києва з кримської провінції й ознаменував свій прихід одразу п'ятьма прем'єрами своїх п'єс на столичній сцені. Такого наша історія ще не знала, та й у світі подібних прикладів ще треба пошукати. Хороброго провінціала звуть Анатолієм Дяченком.

Дяченко рішуче відмовляється від своєї старої легенди, згідно з якою він був раніше офіцером Чорноморського флоту. Тепер наполягає на іншому: вчився, мовляв, на лікаря-психіатра, недовчився. Нібито вчився ще й у консерваторії, у якій — невідомо.

Писати почав 20-річним, написав 30 п'єс, це багато, якщо зважити, що йому ще нема сорока років. Залізний професіонал. Пише п'єси одночасно по кілька штук. Каже, що здатен (на спір чи за добрі гроші) написати п'єсу на будь-яку запропоновану тему.

Закінчив (це вже не легенда) Літінститут у Москві.

У Києві, якось одразу, став художнім керівником театру-студії «Бенефіс», після чого «Бенефіс» отримав офіційний статус Авторського театру Анатолія Дяченка.

Випустив Дяченко тут, як вже сказано, п'ять вистав, три з них поставив сам — «щоб одразу бачити, де я помиляюсь, і економити на цьому 5—10 років».

На базі «Бенефісу» організував Центр сучасної експериментальної драматургії, має тут учнів-драматургів, котрі його обожнюють.

П'єси Дяченка йдуть на сценах України, Росії й навіть Китаю. Як так виходить? Він каже: «Усе літає без мого відома...»

Про особисте життя Метра мало що відомо. Знаємо лиш, що у нього є маленька дочка, звати її Анатолія. Батько назвав її так не на свою честь, як багато хто думає, а на честь Анатолійського узбережжя, що в Малій Азії. Анатолія — то була така країна, й ім'я, отже — жіноче...

Олександр ЦВЄТОВ, учитель

ШКОЛІ — 100! ПРИЇЗДІТЬ НА ЮВІЛЕЙ

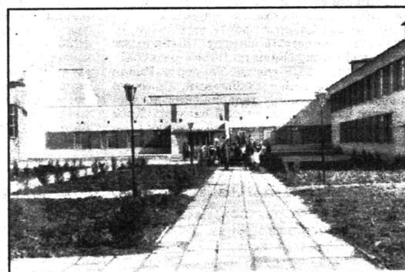
Складною є історія нашої держави. Банально, скажете ви, але візьміть хоча б наше село. Засноване у XVIII столітті, в період інтенсивної колонізації Півдня України, за два віки існування воно чотири рази змінювало свою назву. Перші поселенці — молдавани, які уникали турецької неволі, — назвали його Маркулясами. По тому воно було Димівкою, аж поки 1925 року на честь вбитого «сількора» Григорія Малиновського не було перейменоване в Малинівку. Згодом стало відомо, що «Димівська справа», яку вирішували на високому рівні (26 січня 1925 року на засіданні Оргбюро ЦК РКП(б) Сталін виступив з доповіддю «Про Димівку»), була повністю сфабрикована. Затим село перейменували в Підлісне.

І хоч для Південної України це не є винятковим явищем, все ж хотілося б підкреслити, що сільська школа тут була багатонаціональною, оскільки сюди ходили діти Новоукраїнки, польського Зарічного, напівнімецької Новосафронівки, російської Новопавлівки та багатьох інших навколишніх сіл.

За століття свого існування школа села Підлісного дала освіту тисячам юнаків і дівчат. Її випускником був учасник радянсько-фінської війни Герой Радянського союзу З.Доній, ім'я якого вона носить.

Серед її вихованців — діячі науки і культури, працівники освіти, медицини, промисловості і сільського господарства.

Тож 30 квітня 1994 року середня школа села Підлісного Новоодеського району Миколаївської області святкуватиме своє 100-річчя. Педагогічний колектив і учні запрошують всіх її випускників, де б вони не були, на ювілейну зустріч, яка розпочнеться о 10 годині ранку в суботу, напередодні Великодня.

Підлісне чекає на вас!

Миколаївська область.

На знімку: школа-ювіляр сьогодні.

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

«Я ЛЮБЛЮ СВОГО КОРОЛЯ...»

Не знаю, як де, а от у Галичині зверхників різних рангів здебільшого недолюблюють і, користуючись свободою слова, залюбки висловлюють їм своє «фе». Чи потрібні приклади? Вийдіть на вулицю чи сядьте у трамвай і одразу відчуєте, як спрацьовують гени класової неприязні. Отож не дивно, що чимало львів'ян здіймають на кпини Ореста Кареліна-Романишина, який молиться за здоров'я свого зверхника, щиро любить і шанує його, прищеплює добрі почуття своїм дітям, які теж мріють служити вірою і правдою тому зверхникові — дарма, що він проживає за тридев'ять земель.

Я сподівалася, що граф прибуде до мене в білій кареті чи принаймні в сякому-такому «Мерседесі». Та його світлість прибігли захекані, бо трохи припізнилися, а у Львові в годину пік можна дістатися кудись тільки пішки. Титул графа Орест Карелін-Романишин дістав від короля України-Руси Олексія /Олелька/ II. Графському титулу передувало звання Лицаря Командора Справедливості.

— Є лише два види влади—монархія і анархія, — вважає граф. — Все інше — між ними. Я вірю в необхідність авторитету влади, у батька народу...

У його біографії химерно переплелися різні корені, гени, традиції. Батько, російський офіцер Карелін, прибув до Львова по війні. Мати була розвідницею УПА, і Карелін, викривши це, мав би заарештувати її. Натомість закохався, а згодом і одружився.

— Батько-офіцер учив мене кодексу честі, мати вклала у свідомість ідеали національно-визвольних змагань, бабуся-росіянка захопила ідеями монархізму.

Моряк, художник, монархіст, єпископ, батько трьох дітей — чи не забагато для одної людини? Службової кар'єри, яка дала б можливість триматися «на плаву», колишній моряк так і не зробив, а з графського титулу дружина борщу не зварить. Та ніхто з родини не нарікає на скрутні будні.

Я вперше побачила Кареліна-Романишина на одному із Заньківчанських вечорів, гостем якого був Іван Драч. Орест Карелін-Романишин та його донечка Настуня вийшли на сцену з прапором і завмерли біля нього на кілька годин. Поет вклонився маленькій дівчинці, повноправному членові створеного її батьком Комітету захисту національних символів.

— Я мав тоді 25 тисяч на книжці, продав машину, меблі, золоті прикраси — довів сім'ю до зубожіння. На всі гроші ми купили жовту і блакитну тканини й усією родиною почали шити прапори.Виготовили їх 40 тисяч. Я піднімав прапор на міській ратуші, на Хрещатику, вперше вніс його у Верховну Раду, а тепер усе це приписують іншим, а я, мовляв, «москаль». Я мрію створити музей національних символів України. Звичайно, хотів би й працювати там. Та боюся, що хтось інший скористається плодами моєї праці. Я підготував виставку символіки до 75-річчя Українського флоту, та мені не дозволили показати її морякам, вона відбулася у Львові, в клубі ПрикВО. Що ж, ми дочекалися, що на українських кораблях підняли андріївські прапори. Хотів придбати старий списаний корабель для церкви — король обіцяв на це гроші й адмірал Кожин підтримав мене, однак владика Філарет запротестував...

Можливо, вам здалося, що життя Ореста Кареліна-Романишина — це ланцюг суцільних невдач і непорозумінь? Аж ніяк! Поперше, як особа духовна, котру свого часу благословив сам митрополит Володимир Стернюк, він терпляче несе свій хрест і вірує. По- друге...

Ну, от якби я, приміром, раптом стала графинею, то вважала б «громадською думкою» те, що я сама собі думаю про громадськість у вільний від королівської служби час. Надійніше зіпертися не на ефемерну громадську думку, а на цілком конкретне «ОКО» — об'єднання королівських офіцерів, створене з військовиків. А що вже казати про домашнє військо. Діти залюбки вдягають військові однострої. Ще б пак! Вони ж бо дістали від короля звання хорунжих. 11-річна Настя відповідає за артилерію, 7-річна Ксеня — за авіацію, 5-річний Юрчик — за флот. Король обіцяв, що по закінченні школи він запросить їх на навчання до Військової академії в Іспанії.

— Під час серпневого путчу я проголосив владу короля Олелька в Україні — перед Господом Богом, у церкві. Повідомив про це телеграмами Горбачова, Єльцина, Івашка. Монархія проіснувала один день, потому владу взяли демократи.

Мандрівка до Мадрида без грошей і знання мови, як ви здогадуєтеся, дещо відрізнялася від поїздки із Львова до Жмеринки. Та Мадрид, прикинув мандрівник, не так уже й далеко і... почимчикував туди через Європу пішки.

— Коли король побачив мене, він злякався й шугнув до ліфту. Як з'ясувалося згодом, хтось звів наклеп, наче я збираюся убити його. Ми порозумілися, поговорили. Я подарував 12 прапорів для Іспанського геральдичного клубу. Його величність Олелько II — генерал-лейтенант Королівської армії, він—високоосвічена шляхетна людина, знає європейські мови, зокрема й українську. Його величність затвердив мою королівську форму, яку я йому показав. Від грошей я відмовився, хоча на той момент не мав ані копійки й був голодний. Але ж я маю гонор!

До Львова Орест Карелін-Романишин повернувся з титулом графа й орденом Святого Архангела Михаїла.

Певна річ, служба в короля не годує цю родину, та мандри, мрії, пригоди нерідко замінюють їй хліб насущний. У голови родини стратегічна мрія: «Король сказав, що коли в Україні буде монархія, то Карпати — мої». Настя мріє стати військовим прокурором, Ксеня — вийти заміж за короля, а Юрчик — стати священиком у ВМФ України. А про що ж мріє графиня? Трохи знітившись, граф поділився, що дружина Наталка, красуня з гордо піднятою головою, недавно продала свої останні сережки, аби він зміг поїхати на зібрання монархістів до Естонії.

— Дружина мріє, щоб я заробляв більше грошей. Ми не бідуємо, та хотілось би купувати дітям вітаміни, апельсини. Ксенька, приміром, любить копчену курочку з кетчупом.

... Ваша світлість, як я розумію Ксеньку.

Львів.

На знімку: граф Орест Карелін-Романишин, кавалер ордена Святого Архангела Михаїла, Лицар Командор Справедливості з сином.

Наталя РІЗНИК

Ганс та сім його нюансів

«Позашлюбний син німецького поміщика і його радянської служниці» — непогана характеристика для закордонних поїздок. Хоча її ніколи й не вимагали, бо за кордоном він був тільки раз: у 1943 році, коли народився. Від матері взяв уроду. Нею вісімнадцятирічна слов'янка, що вигрібала зі стайні, полонила підтоптаного п'ятдесятирічного німецького поміщика. Хоч і не знала, як по-німецьки зізнатися в коханні. Він народився вже у хоромах. Може, жив би там і сьогодні, якби не нагла смерть батька, в якого розірвалося серце, коли одного дня радянська бомба впала на корівник і знищила надбане кількома поколіннями добро.

Після війни позашлюбний син німецького поміщика разом із матір'ю повернувся з полону, забравши всю батькову спадщину з собою: руде-преруде волосся і ластовиння...

Кажуть, жінкам дуже подобаються руді чоловіки. Може, у цьому його секрет. З віком у рудого нащадка бюргерів виробилося своєрідне хобі: він надзвичайно любить жінок. А також — одружуватися. Останній шлюб уже сьомий.

— Я не думаю, що він справді буде останнім. Кожна моя жінка — краща за попередню. Хіба ж я можу зупинятися на досягнутому? — цитую я його, хоча й не вказую ні імені, ні прізвища. Хоч і прожив він під ним більш як п'ятдесят років, але не любить — чуже. Насправді ж його звати Гансом, а прізвище мама не запам'ятала.

— Шкода, її не послухав, як уперше одружувався. Єдиний раз, коли мені не пощастило з дружиною...

Вперше Ганс одружився у 18 років, ще до армії. Дружина народила дитину, але його не дочекалася. З армії Ганс повернувся до іншої жінки, на шість років старшої і з дитиною.

— Її звали Басейною, це мене й зацікавило. Насправді вона була витонченою натурою, любила, коли я читав їй поезію. Не розумію, чому її покинув перший чоловік...

Ганс не п'є і не палить. Чудово варить борщі і пече тістечка, знає напам'ять чи не всього Блока і прекрасно знаходить спільну мову з дітьми.

— Я розумію, що час би вже й спинитися, але на світі стільки нещасних, самотніх, ображених жінок, які, може, ніколи не взнають, що то воно таке — справжнє кохання. Їм не дарують квітів, не кажуть, що вони вродливі, не ставлять на п'єдестал. На жаль, самі жінки — егоїстки. Кожна тримається за свого чоловіка...

Квартиру, машину, дворічну дитину з пасинком Ганс залишив Басейні. Вона, як і наступні четверо дружин, не схотіла ділитися своїм жіночим щастям, а тому вирішила віддати його взагалі.

І щастя перемістилося до напівпідвального помешкання.

— Це було неприродно: красива молода єврейка — і живе у підвалі. Саме це мене привернуло до неї. Я дивувався: за чотири роки нашого спільного життя вона жодного разу не зверталася до родичів. І взагалі була мужньою і трохи аскетичною жінкою. Коли я дізнався, що треба лягати до венеричного диспансеру, і головне — що їй через мене треба туди лягати, — не міг собі вибачити. Коли пішов, з нею залишився наймолодший і, на жаль, останній мій синочок...

Аліменти Ганс сплачував регулярно всім своїм дітям. Усе життя працював шофером, а тому заробляв і підробляв «полюдськи». Всіх наступних своїх дружин брав з дітьми. І кожному з того часу дарував подарунки на дні народження.

— Хоч ми і розлучалися, але ніколи не залишалися ворогами. Я чесно казав, скільки разів був одружений, навіть тоді, коли це перестали фіксувати у паспорті. Чесно казав: я люблю жінок, я обіцяю зробити все можливе, щоб ти і діти ніколи не пошкодували про дні, проведені зі мною. Але, якщо знову закохаюся в іншу, я не зможу до неї не піти.

Бородатий і рудий. Він справді симпатичний, навіть у свої за п'ятдесят. Попри те, що все життя шоферував, говорить прекрасною літературною мовою і дивує вишуканістю манер. У нього — справді добрі очі. А може, саме такі й повинні бути очі жіночого угодника. На стіні висить гітара — чи не єдина річ, яку він завжди забирав із собою. У самодіяльних хорах, починаючи з армії, Ганс завжди стояв поміж басів. Може, саме цей тембр найбільше подобається жінкам.

— Я не знаю, чому ніколи не повертаюся до своїх колишніх дружин. Хоч про кожну згадую з приємністю. Найдивовижніше те, що їхні імена також жодного разу не повторювалися... Зараз я щасливий, бо знову переживаю медовий місяць. Сьомий.

... На побачення з журналісткою Ганс прийшов із квітами.

Олексій ГОНЧАРУК, Андрій КОСТЕНКО, студенти факультету журналістики КДУ

НЕ ДОГРАВАТИ — ГРАТИ

Андрій Подковиров, у недалекому минулому гравець київського «Будівельника», у складі якого 1989 року став чемпіоном СРСР, зник з горизонту на повних два роки. Він поїхав до Німеччини, де грав за контрактом у команді «Дортмунд» другої бундесліги. Зараз один із асів українського баскетболу виступає за клуб «Київ-Баскет», який посідає третє місце у турнірній таблиці.

— Скажіть, Андрію, як вийшло, що ви опинились у Німеччині?

— Опісля тріумфу «Будівельника» на чемпіонаті Радянського Союзу ми виступали на турнірах в різних країнах, і мені почали надходити пропозиції із зарубіжних команд. Але в той час було важко виїхати, особливо до якогось іменитого клубу. Не приховую, хотілося пожити по-людськи, одержувати нормальні гроші за гру. І тому попросив свого менеджера швиденько підшукати мені місце. Отак я підписав контракт з «Дортмундом».

— І як же там у вас усе склалось?

— Матеріально — добре. Але перепадало часом. Там ставлення до іноземних гравців просте: якщо тобі платять — значить, повинен вирішувати долю кожної гри, маєш викладатись до денця. Причому діяти треба точно за вказівкою тренера, немає тієї свободи для імпровізації, що є у нас. Точнісінько, як у прислів'ї: «Хто платить, той і замовляє музику».

— Чому ви вирішили повернутись?

— Це сталося, можна сказати, раптово. Приїхав у відпустку додому. Зустрівся з президентом фірми «Денді» Михайлом Юрійовичем Бродським, який і переконав мене повернутись. Можна, виявляється, зробити так, аби гравці заробляли тут, в Україні, не гірше, ніж у Європі. Так я став гравцем і капітаном команди «Київ-Баскет». У нашій команді престижно грати, бо такого матеріального забезпечення не має жодна з українських команд. Отже гравці, особливо молоді, стараються щосили.

— На старті чемпіонату «Київ-Баскет» вважали головним опонентом «Будівельника», але в очному суперництві ваша команда поступилася...

— Так, ми програли, випустивши перемогу, бо — розслабились, коли за п'ять хвилин до кінця зустрічі повели в рахунку з великим розривом. Але ж мали пам'ятати, що «Будівельник» — сильна команда, з якою треба боротися до фінального свистка. Та й у будь-якому разі догравати не можна — треба грати. Але вірю, що в серії «плей-оф» ми в змозі боротися за звання чемпіона. Молоді гравці намагаються наслідувати досвідчених, що допомагає їм підніматися до високого рівня. Легко навчитися, якщо тягнешся за тим, хто за тебе кращий. Звичайно, хотілося б посилити команду одним-двома класними баскетболістами.

— Свого часу вас, а ви вже мали ім'я у спорті, не залучали до складу збірної СРСР. Чому?

— Я був на всіх тренувальних зборах. Але Олександр Гомельський вирішив, що на офіційні матчі краще взяти гравця більш досвідченого. Як кажуть, тренеру видніше...

— Що ви можете сказати про нинішню збірну України?

— Я зіграв за неї три матчі і не дуже палаю бажанням продовжувати виступи — за нинішнього стану речей. Так, у команді є сильні гравці, але серед них немає злагодженості. І до неї, здається, ніхто не прагне. Та й ставлення нашої федерації до збірників не надихає. Гравців просто призивають, як до війська, а хто відмовляється, того дискваліфікують. Має бути контрактова система із зобов'язаннями обох сторін, адже гравець не може бути рабом Федерації баскетболу.

— Чи підтримуєте ви зв'язки зі своїми колишніми партнерами по «Будівельнику»?

— Звичайно. З Ореховим, який грає зараз в Австрії, постійно телефонуємо один одному. Зустрічався з Білостінним. У Німеччині неподалік від мене був Косенко, ми з ним інколи бачилися. Та й з багатьма хлопцями, які працюють за кордоном, контактуємо.

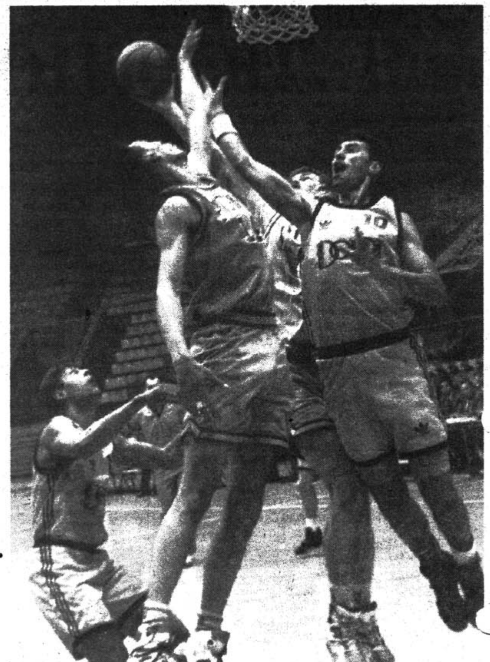
— Чи варто залучати їх до національної збірної?

— Знову ж усе впирається в нерозв'язані матеріальні проблеми. Не укладаючи контрактів, федерація ще й пропонує купувати квитки за свій рахунок. А хто сплатить закордонному клубові страховку, якщо гравця буде травмовано? У мене є сумніви, що це буде зроблено. Федерація на один турнір може запросити баскетболіста, а на наступний — ні, чіткого плану тут не існує. Хто ж буде приїздити?

— Які ваші плани на найближче майбутнє?

— Контракт у мене підписано з «Київ-Баскетом» на цей та на наступний сезони. І подальшу долю хочу пов'язати з цією командою.

... Як стало відомо, доля в ці дні зв'язала Андрія Подковирова з клубом «Київ-Баскет» тісніше, ніж передбачалося. Вперше в світі (наскільки нам відомо) він став граючим тренером баскетбольної команди. І відразу ж повернув до тренерської роботи Бориса Вдовиченка. Тепер тренерське тріо Подковиров, Вдовиченко та Дербенцов працюватиме злагоджено і з задоволенням.

На знімку: грають підопічні А.Подковирова.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

ЯК БОГАТИРІВ УШАНУВАЛИ

Ми вже повідомляли про те, що національна збірна України з вільної боротьби відмінно виступила на чемпіонаті Європи, який проходив в Італії. Наша дружина стала срібним призером командного турніру, за що отримала великий і красивий кубок.

Блискуче боровся у найпрестижнішій ваговій категорії (130 кг) Мерабі Валієв з Броварів. Наш богатир у вирішальному поєдинку переміг поліцейського з Туреччини Махмута Деміра і здобув золоту медаль. В активі збірної України ще й три бронзові відзнаки.

Днями в Республіканському будинку кіно відбулися прес-конференція і вшанування героїв Рима. Перший заступник міністра молоді і спорту Володимир Барабаш вручив значок і посвідчення заслуженого майстра спорту України Мерабі Валієву, майстра спорту міжнародного класу — Асламбеку Фідарову. Президент київського клубу «Чемпіон» Руслан Савлохов удостоєний звання «Заслужений тренер України».

Президент національної Федерації вільної боротьби Василь Заброда розповів журналістам про напружені поєдинки на римському килимі, торкнувся проблем розвитку популярного виду спорту в країні. Він щиро подякував президентові фонду соціальної допомоги спортсменам імені Арама Ялтиряна — Борисові Савлохову за істотну фінансову підтримку національної команди борців-вільників.

А сам Борис Асланович — знаменитий вихователь багатьох чудових майстрів — вручив спеціальний приз одеському тренерові Гнатові Греку за підготовку ним бронзового призера чемпіонату Європи Віктора Ефтені.

Лише результати

Хокей. Національний чемпіонат України. Золоті медалі виборола київська ШВСМ (головний тренер — Віктор Чибирев). Результати фінальних матчів. ШВСМ — «Сокіл» (Київ) — 4:3, ШВСМ — збірна України (юніори) — 7:1, «Сокіл» — збірна України — 9:2.

Футбол. Ліга чемпіонів. Група А. «Галатасарай» (Стамбул) — «Спартак» (Москва) — 1:2, «Монако» — «Барселона» — 0:1. Група В. «Андерлехт» — «Вердер» — 1:2, «Порту» — «Мілан» — 0:0. У півфіналах зустрінуться: «Барселона» — «Порту», «Мілан» — «Монако».

Міні-футбол

СЛОВ'ЯНСЬКИЙ КУБОК-94

Така назва міжнародного турніру з міні-футболу, який пройшов у три етапи і завершився подвійною перемогою українських клубів.

— Ще минулого серпня ми вирішили провести такі змагання, — розповідає президент Асоціації міні-футболу України Геннадій Лисенчук. — На старт вийшли: «Стройзаказ» (Мінськ), «Сільмаш-Еллада» (Могильов), «Зоря» (Новгород), «Автоград» (Тольятті), «Надія» (Запоріжжя) та «Янус-Донбас» (Донецьк). Перший етап пройшов у грудні в Мінську, другий — у лютому в Донецьку, третій нещодавно — в Новгороді. Мені приємно повідомити, що переможцем стала «Надія». Запорізькі футболісти здобули 24 очки: 11 перемог, дві нічиї, дві поразки. Срібні нагороди дісталися «Янусові-Донбасу» — 20 очок, «бронза» — у «Зорі» — 15 очок.

Наші хлопці удостоєні й індивідуальних призів. Так, запорожець Роман Смирнов став найкращим нападаючим, а донеччанин Олександр Процїв — найкращим воротарем.

Коли прощалися, вирішили, що обов'язково продовжуватимемо організовувати турніри «Слов'янський кубок». Можливо, збиратимемося в одному місці, бо поки що і ми, і росіяни, і білоруси особливим достатком не можемо похвалитися. Не виключено також, що гратимуть не клуби, а національні збірні. Але, повторюю, цим турнірам обов'язково жити...

«Спортивній газеті» — 60!

Наступного понеділка одному з найпопулярніших в Україні видань — «Спортивній газеті» «стукне» 60. І всі ці роки не одне покоління журналістів вело літопис славних перемог українських атлетів на аренах світу. Багато видатних спортсменів саме завдяки «Спортивці» стали відомі широкому загалу.

І нині, за такого складного в усьому часу, газета намагається не «збавляти обертів», публікувати об'єктивні, чесні матеріали, сприяти розвиткові і становленню незалежного українського спорту.

Журналісти «Голосу України» щиро вітають колег зі «Спортивної газети» з ювілеєм, бажають їм міцного здоров'я і творчих успіхів.

ПРОПОЗИЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА

Збільшити число фіналістів чемпіонату світу 1998 року у Франції з 24 до 32 запропонував президент ФІФА Жоао Авеланж.

У Франції цю ініціативу першої людини світового футболу радо привітали. «Нововведення могло б принести зиск з усіх точок зору, — сказав співголова оргкомітету Франція-98 Мішель Платіні. — Ми маємо необхідну кількість стадіонів і готові до можливих змін. Щоправда, додасться клопоту з розміщенням учасників, але цю проблему вирішити легко».

ЗАГІН АРБІТРІВ ВИЗНАЧЕНО

Комісія арбітрів ФІФА оголосила список суддів, котрі обслуговуватимуть матчі світової першості-94 у США. Такої високої честі удостоєні: від Європи — Фабіо Бальдас (Італія), Мануель Діас Вега (Іспанія), Філіп Дон (Англія), Бу Карлсон (Швеція), Хельмут Круг (Німеччина), Петер Миккельсен (Данія), Леслі Моттрам (Шотландія), П'єр Луїджі Пайретто (Італія), Шандор Пуль (Угорщина), Жоель Кіньо (Франція), Курт Ротлісбергер (Швейцарія), Маріо ван дер Енде (Нідерланди); від Азії — Жама аль-Шаріф (Сирія), Алі-Мохамед Бусаїм (ОАЕ); від Південної Америки — Ернесто Філіппі Кавані (Уругвай), Франсіско Ламоліна (Аргентина), Ренато Марсілья (Бразилія), Альберто Тєхада (Перу), Хосе Торрес (Колумбія); від Африки — Нежі Жуїні (Туніс), Ан-Ян Лім Кі Чун (Мавританія); від Північної та Центральної Америки — Артуро Анджелес (США), Родріго Бадійя (Коста-Ріка), Артуро Брісіо Картер (Мексика).

Названо й велику групу суддів на лінії. Серед них, зокрема, Валентин Іванов з Росії — син відомого у минулому гравця московського «Торпедо» і збірної СРСР, а нині головного тренера клубу «Асмарал» — Валентина Козьмича. Та й сам Іванов-молодший кілька сезонів виступав у «Торпедо» (здебільшого в дублюючому складі).

Панове! В «ПРАВЕКС-БАНКУ» гроші клієнтів перетворюються на

дуже великі гроші!

Причому надійно і без ризику.

Розсудіть самі:

- до 450% річних по депозитних вкладах юридичних осіб
- 837,8% річних по вкладах приватних осіб
- 20% річних у валюті по вкладах юридичних і фізичних осіб

Банк здійснює:

- платежі до Росії
- конвертацію будь-яких сум
- виплату валютних кредитів юридичним і фізичним особам під заставу нерухомості, майна, цінних речей
- виплату валюти клиєнтам за переказами з-за кордону

УДАЧІ ВАМ, ПАНОВЕ, І ПРОЦВІТАННЯ!

ПБ ПРАВЭКС-БАНК

ГРОШІ РОБЛЯТЬ ГРОШІ!

Для Вас ми працюємо навіть у суботу.
Київ-21, Кловський узвіз, 9/2.
Телефони: (044) 294-79-96 294-82-22, 294-85-49.
Факс (044) 294-84-00. Телекс 631250 ALINA SU.

«ПРАВЕКС-БАНК» — НАДІЙНІСТЬ І ЧЕСНЕ ПАРТНЕРСТВО!

PAREX BANK

Мы ближе, чем Швейцария!

- ОТКРЫТИЕ И ВЕДЕНИЕ СЧЕТОВ ТЕЛ. 221649
- МОМЕНТАЛЬНЫЕ МЕЖДУНАРОДНЫЕ ПЕРЕВОДЫ В ЛЮБОЙ ВАЛЮТЕ ТЕЛ. 225276
- КОНВЕРТАЦИЯ И ОБНАЛИЧИВАНИЕ ЛЮБЫХ ВАЛЮТ ТЕЛ. 321341
- ПОКУПКА И ПРОДАЖА ВАЛЮТЫ ЗА УКРАИНСКИЕ КАРБОВАНЦЫ, КАЗАХСКИЕ ТЕНЬГЕ И БЕЛОРУССКИЕ РУБЕЛИ ТЕЛ. 281483
- ЛЮБЫЕ ОПЕРАЦИИ С ЗОЛОТОМ ТЕЛ. 273776
- КОДИРОВАННЫЕ СЧЕТА (ВОЗМОЖНО УПРАВЛЕНИЕ ПО ФАКСУ) ТЕЛ. 331970
- ДОСТАВКА НАЛИЧНОЙ ВАЛЮТЫ ТЕЛ. 223378

Главный офис: ул. Смилшу 3, Рига LV-1522, Латвия
Тел.: (013 2) 331970, 222291 Факс: (013 2) 215201
Телекс 161207 PAREX SU

ФІРМА Технік пропонує зі складу у Києві

- Пекарні продуктивністю 0,5 т/зміну для подового та формового хліба з технологією та проектом
- Завод по переробці молока (5 т/зміна) для виробництва масла і сиру
- Лінію по виготовленню соломки, печива, пряників 45 кг/годину
- Станки для виготовлення вафельних стаканчиків

Ціни нижче заводських

252060 м. Київ-60, вул. Щусева, 36
тел./факс (044) 440 94 16

Підприємство реалізує

— **газові установки** для роботи вантажних автомобілів на стиснутому газі.
В комплекті 8 полегшених балонів (дає можливість переобладнати пасажирські автобуси).
— **Дизельні двигуни Д-243** з трактора МТЗ-80, використовуються для переобладнання на дизельне паливо автомобілів ЗІЛ, ГАЗ.
Наш телефон у Чернігові: (04622) 3-45-53.

ОРГАНІЗАЦІЯ РЕАЛІЗУЄ:

АВТОМОБІЛІ МАЗ;

ТКАНИНИ НАПІВШЕРСТЯНІ КОСТЮМНІ ВИРОБНИЦТВА МІНСЬКОГО КАМВОЛЬНОГО КОМБІНАТУ.

ЦІНИ ПОМІРНІ.

Телефон (04744) 55180 і 52254.

«ГОСПОДАРІ ЗЕМЛІ»

Нова серія програм Бі-Бі-Сі МПМ з новими ідеями для УКРАЇНСЬКИХ селян - в ефірі УКРАЇНСЬКОГО радіо!

Слухайте наші програми на хвилях радіостанції «Колос» щопонеділка о 6.30, починаючи з 11 квітня.

ЮРВНЕШ СЕРВИС

юридическая фирма

Мы работаем на рынке юридических услуг 5 лет

☎ (044) 227-2370
(044) 227-2054

✉ 252005, г. Киев,
ул. Красноармейская, 57/3
к. 224, 225

- ✓ *РЕГИСТРАЦИЯ ПРЕДПРИЯТИЙ ВСЕХ ФОРМ СОБСТВЕННОСТИ "ПОД КЛЮЧ" В ЛЮБОМ РАЙОНЕ ГОРОДА КИЕВА*
- ✓ *СОЗДАНИЕ КОМПАНИЙ ЗА РУБЕЖОМ*

Фирма «Ятрань» реализует электрические пишущие машинки «Ятрань» с русско-украинским, латинским шрифтом.
Электронные пишущие машинки «Элема» с украинско-латинским, латинским шрифтом.
Портативные электронные пишущие машинки «Лилея» с русским, русско-украинским шрифтом.
Тел. (044) 412-16-70.

Арбітражним судом Львівської області порушено справу № 2/25 від 03.01.1994 р. про банкрутство приватного іноваційно-комерційного центру «Полюс» (юридична адреса: м.Львів-40, вул.Дозвільна, 4/2; банківські реквізити: розрахунковий рахунок 46867 у банку «Галицький», м.Львів: МФО 325257).
Арбітражний суд приймає заяви кредиторів і можливих санаторів упродовж місяця з дня публікації за адресою: м.Львів-4, вул.Винниченка,3.

Жарт номера

Суспільна рівновага: один нагулює черевце — другий підтягує пасок.

Дмитро СОЛОДКИЙ.
Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Демократичні пристрасті

ПАРТІЙНЕ ДОРУЧЕННЯ

Ранок був понеділковий. У вікно зазирало невмиване сонце, а з відчиненої кватирки тягло липкою прохолодою. Та Вівсюкові на душі все одно пекло.

«Це ж я вчора в партію вступив! — кволо пригадував він, ковзаючи сонним поглядом по шкарпетках, одна з яких валялася біля порога, а друга визирала з-під плаща. Зім'ятий фетровий капелюх висів на крані умивальника. — Славно замочили подію!»

Вівсюк гикнув.

«Але ж у яку я партію вступив?! — Від напруженого мислення у нього навіть голова запаморочилася. Це ж вони мені вже й перше партійне доручення дали... Тільки яке? Забув! Клятий склероз!»

Вівсюк дістав із тумбочки телефонний довідник, відшукав сторінку «Партії, рухи». Від численних абревіатур замиготіло в очах і знову потьмарилося в голові. Вівсюк стулив книгу, та потім, зітхнувши, розгорнув і таки взявся почергово обдзвонювати.

— Це партія лівих? Зелених? Правих? Трудових і консолідованих? Консервативно-демократичних чи демократизованих консерваторів?.. Вівсюк з приятельськими нотками в голосі, наче давнім знайомим, повідомляв, що днями його врочисто прийняли в партію, дали конкретне доручення. Ото тільки... І він потому красномовно замовкав, сподіваючись на рятівну підказку.

Його тепло вітали зі вступом у ряди їхньої бойової, найулюбленішої в народі партії і навперебій пропонували виступити на передвиборчому мітингу, залучити до членства ще кілька партбійців, налагодити контакти з місцевою друкарнею і навіть пожбурити тухлим яйцем у якогось упертого кандидата-суперника...

Вівсюк скромно вибачався і клав трубку на важіль. Не те, не те. Не могли давати йому таких доручень. Ну де він тухле яйце дістав би, коли поїв усі ті яйця ще в минулому кварталі?

Накручував інший телефонний номер.

— Панове! Добродії! Шановні товариші! Друзі! Вівсюк вас турбує...

Рідна партія не знаходилася. «Але ж мусить, мусить десь вона бути! — уперто мислив Вівсюк. — Інакше якого дідька було так файно презентувати?..»

Обдзвонивши зо два десятки партійних осередків і не відшукавши, як на його думку, свого рідного, Вівсюк облишив невдячні клопоти. Подався до умивальника промочити спрагле горло. На краникові самотньо чапів, мов коров'ячий млинець, залишений з учорашнього вечора капелюх.

— О! — подивувався Вівсюк, розправляючи пожований млинець. — Та це ж не мій, у мене берет був.., — нараз пригадав, — це ж надягачка самого голови партії! Мабуть, за чаркою помилково обмінялися з ним.

Він натягнув капелюха, зиркнув у дзеркало. Мав вигляд депутата з недавньої телевізійної передачі. Тоді поникав по кімнатах, випив з пляшки залишки кефіру. Р душі потроху прояснилось.

— Раз так, — пробурмотів, — зайве розшукувати партію. Самі мене знайдуть: такі капелюхи нині на дорозі не валяються.

Іван КИДРУК.

Рівне.

Кримінальне

СЛІДЧИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ

Сновигаючи містом у підвечірніх сутінках, міліцейський патруль помітив чолов'ягу в спецівці й, не за віком, капелюшку-«півнику» — той чвалав, зігнувшись під лантухом. Автомобіль із мигавкою на дашку наздогнав його і з такою ж швидкістю покотив поряд. Не звертаючи уваги, чолов'яга сунув собі далі.Капітан відчинив дверцята.

— Громадянине, хвилинку! Що, цікаво, несете?

— Де? — той озирнувся через плече, вільне від вантажу. — Нічо.

— А там?

Чолов'яга кинув погляд через друге плече.

— Гля, якийсь лантух. Я й не помітив. Гаразд, що попередили.

— А в лантуху що? — доскіпувався капітан.

— Звідки мені знати? Вперше бачу.

— Так-таки й не знаєте? А де його взяли?

— Та чого причепилися: де взяв? де взяв? Кажу ж, не брав я його.

— А як же він до вас потрапив? З неба впав?

— Мабуть. Добре, хоч капелюшок на голові був, а то б...

— А вам відомо, що там? — капітан вказав на оточену кам'яною огорожею споруду, від якої линув характерний дух.

— Де? Уявлення не маю.

— То я вам скажу: м'ясокомбінат.

— Ото м'ясокомбінат? — здивувався чолов'яга. — Вперше чую.

— Так-таки і вперше?

— А я не допитливий. Йду собі та йду. Хтозна, що на тебе може впасти: колода якась чи пташка... теє, хіба щоразу зупинятися?

Отак «півник» у супроводі міліцейської машини дочвалав до трамвайної зупинки. Там він зібрався було сісти до вагону, та застряг у напіввідчинених дверцятах. Трамвай рушив далі без нього.

— То що робитимемо? — вів капітан.

— Іншого чекатиму. З людей таку грошву за проїзд луплять, а вагони ламані ходять.

— То, може, вас підвезти?

— Ніколи мені на авто роз'їжджати. Ліпше я пішки.

— Та ні, все ж таки сідайте, сідайте!

Капітан усадовив силоміць чолов'ягу до машини й повернув до м'ясокомбінату. — Зараз, якщо не проти, зробимо слідчий експеримент!

— Що? Що?

— Експеримент слідчий.

Капітан висадив «півника» біля огорожі під нагляд старшини, а сам подався до прохідної. За півгодини його голос почувся з того боку.

— Пускай!..

Старшина подав знак, і «півник» неквапно рушив хідником. І тут через огорожу перелетів важкий лантух і гепнувся об асфальт.

— Переліт! — крикнув старшина.

— Нічого, повторимо, — бадьоро відгукнувся капітан. — Давай спочатку.

Операцію повторили. Старшина повернув «півника» на висхідну позицію й пустив знову. Цього разу лантух бехнувся ззаду.

— А тепер недоліт!..

Слідчий експеримент тривав. Лише шостий кидок досяг нарешті мети— влучив чолов'язі просто в голову.

— Є! Влучили! — радісно вигукнув старшина. — Наповал!

— Помер чи що? — поцікавився капітан.

— А хто його зна? Не ворушиться... Та, начебто, дихає.

Полежавши з хвилину, чолов'яга поправив на голові капелюшка, а на карку — лантух. Затим підвівся й, хоч би йому що, посунув далі.

— Ото дає! — вражено кинув йому вслід капітан, але цього разу наздоганяти не став.

Савелій ЦИПІН.

Харків.

Епістолярії

ЗА СВІЙ ЩОТ

Аркуш паперу покреслений, пописаний. Але добре придивившись, можна прочитати текст заяви. Спробуємо це зробити.

Директорові заводу (нерозбірливо)

Заява

У зв'язку з розвалом економіки України номенклатурою на чолі з (закреслено).

У зв'язку з навмисним розвалом (закреслено).

У зв'язку з тим, що при владі залишилися (закреслено).

У зв'язку з тим, що дирекція нашого заводу — директор Шельма, гол.інженер Павлюк, нач.постачання Каністра, гол.бухгалтер Дрюк — нічого не вміють робити і не хочуть... (закреслено).

У зв'язку з тим, що дирекція заводу не хоче (закреслено), не вміє (закреслено), не може організувати нормальну роботу підприємства і завод має спинитися на місяць, я згоден піти у..(усе перекреслено).

В умовах повного розвалу економіки наша дирекція хоч і дуже хоче, але не в змозі... (закреслено).

У зв'язку з тим, що умови диктують піти у відпустку за власний рахунок (закреслено).

Прошу надати (закреслено). Просю предоставить мені відпустку за свій рахунок (закреслено) за свій щот.

Підпис (нерозбірливо).
Текст відновив
Олекса РІЗНИКІВ

Миколаївська область.

Всьо чотко!

Міняю шило на мило

На фірмі, яка шиє одяг, зарплату видали костюмами. Кому цілий костюм, а кому — лише штани. Найкращим — премію трусами.

Сусідня фабрика розрахувалася зі своїми працівниками парасольками. Ще сусідніший завод видав зарплату шинами для автомобілів. Інший завод видав працівникам по півмішка болтів та гайок.

Фабрика гумових виробів компенсувала платню... Ну, отими штукенціями, завдяки яким СНІД не страшний. Зовсім не програли робітники спиртзаводу. Кожен отримав по пів-ящика горілки.

Вчора бачив якусь паню, що стояла на вулиці і плакала, а від неї линув сильний запах одеколону. Виявляється, то вона розбила свою місячну зарплату — двадцять флаконів запашного лосьйону.

Сусід щодня приносить з будови, де працює, по дві-три цеглини. Дві дають у рахунок зарплати, а третю бере за звичкою.

Простіше колгоспникам. Їм завжди було просто: брали колгоспне, бо воно було їхнє.

На хлібозаводі платять не хлібом єдиним, а й дріжджами, олією тощо.

Міліція сама мусить на себе заробляти, ловлячи злодіїв та грабіжників. Щодо цього легше автоінспекторам. В багатьох крамницях уже давно практично не виплачують гроші, але чогось великої плинності кадрів не спостерігається.

Не відчувається відпливу кадрів і на товарних базах. А от учителям зарплати вирішили поки що не платити. Взагалі. Кажуть, що результати їхньої роботи видно аж через десять років, так що якось десять літ можна без грошей пожити.

Лікарі також якось виборсаються, бо медицина в нас безплатна.

Журналістам замість грошей давати газети, хай самі й торгують. Депутатам Верховної Ради добові — мікрофонами.

Таким чином невдовзі ми забудемо про гроші. Взагалі повернемося до натурального обміну товарів. І будемо міняти штани на колеса, ліфчики на парасольки, купони на долари, сало на балалайку, одну Верховну Раду на другу.

Шило на мило... Україну на Америку, Ізраїль, Росію...

Приїхали!..

Василь БАБІЙ.

Івано-Франківська область.

Альтернативні думки

** Найважче вбити час, коли його вдосталь.*

** У нас завжди знайдеться за що боротися — ми ще жодної справи не довели до кінця.*

** Кожному принципу, як і овочу — свій час.*

** Як важливо в наш час зробити вигляд, що ти на щось здатний.*

** Міг триматися на плаву лише потопляючи інших.*

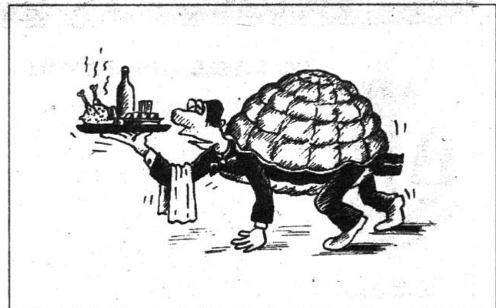
** Навіть щоб проводити страусячу політику, треба мати голову.*

** Не давав нікого скривдити — розправлявся сам.*

** Послідовно проводив свою політику — постійно робив помилки.*

В'ячеслав НАЛЬОТОВ.
Мал. Володимира АДАМОВИЧА.

Херсон.

ГОЛОС України

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о. заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 312077.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311071.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».